

ذات تو لطیف و گوهر پاک	تو نور محترم خدای
معدن و خیال و قاصد او را ک	در شرح صفات و کنه ذات
شد سینه اهل شرک صد چاک	تا بیخ تو بچو محو خستید
دل ز آتش و دود رخ است بی باک	از فضل تو ای سحاب رحمت
لطف تو بود لبان تریاک	بزرگشیدگان عصیان

نی جز تو پندماه احمدی را	
در روز مصیبت و خطر ناک	

دار و همیشه قافلہ ناله رنگ شک	از محترم تا فکنده دورم برنگ شک
اما نرست و امن مرگان ز خاک شک	چرند ضبط گریه نمودم برود بحر
بیند اگر بعارض من آب و رنگ شک	تیسان روی شرم کبریا کی شود

افشای راز عشق نماید زان بتری

کشتهم چو زال آب سر بازنک شک

بجز سطح آب و می زمین را کسی ندید

تا شد روان دیده نمناک گنگ شک

غمی بپرشت جنون صرف کرده ام

حاصل نشدم از غمی جز ترنگ شک

از حال خاکساری من احمدی پرس

افتاده ام ز دیده مردم بزنگ شک

میتوان سستین سبایی دل از خون تابا شک

کی شود خالص زرق قلب تو جز تیراب شک

در غم بجز تو کردم امتحان کرم و ستم

دل بسینه سوزد و چشمان من سیراب شک

تو چه پرسی حال چشم زار من ای بخت

میرود از هرین مرگان من سبلا ب شک

رغبت لعل چشمان که بود در خاطر

بسکه میدارم متاع کوشش تاب شک

احمدی بر کرده خود سر بزانو کشته ام

آبروی من بود از آب تاب شک

ای بحکم روی که بر باد مبارک صد شکر که از برج شرف اختر می آید زیره فلک نفس کمان نغمه سراید معمور شود بزم تو از عیشش	نخل تو بر آورده شکر باد مبارک این اختر فرخنده نظر باد مبارک کای مهر جهان روی قمر باد مبارک این لخت جگر نو بر باد مبارک
از فضل خدا ظل بهما پایه اعظم بر فرق تو بر شام و سحر باد مبارک	
بگو بسار اگر آه من کسند آهنگ برای بوسه بخر صلح چاره نمود ایر عشق بیت سبز رنگ تا کشته سوا می بر مغایر نیست کسی نکشتم	بسان موم که از دهر آینه دل سنگ که ترک چشم نیست تست بر جگر بخاطرم ز سر صد بیت نکار رنگ که روح داوود العیسی آید تشنگ

شوا سیر کند طمع زنا و
که بر شمنند قدم کی زند بکام تنگ

بغیر سر زش از تنگ دل نیابی زر
شرر چگونه بر آید بجز شکستن سنگ

ز باغ و بهر جو گل احمدی شکفته بود

برنگ غنچه میباش از بهر جو غم دل تنگ

تا بر درنگ عارض تو آبرو گل
مرغ چمن نکرود گرا از روی گل

کرده رخیال شبی کلبدن رسد
جز خاک من صبا نکند جستجو گل

تنبه بجا بخش عرق شرم نشسته است
آن لاله رخ گذشت مکرر و بر گل

بید قبای سسرخ که واکرد و در چمن
مثل هوا پرید همه رنگ بو گل

دغم نمونه دل صید پاره احمد

کرده رخیال من کز در نقش روی گل

دل خستگان را لطف تو عمرم	یا غوث اعظم یا غوث اعظم
حُب تو جنت نعشت جہنم	ذات شرفیت باران رحمت
منظور ریزدان فخر و عالم	محبوب سبحان مقبول رحمان
نور الهی شایه مکرم	بدرالدجائی شمس الضحائی
جان جہانی نور مجسم	شاه شهبانی قطب مانی
خل تو باشد بر سرق اعظم	امید دارم از فیض عامت

	بر احمدی کن لطف و عنایت	
	ایت اعظم پیش تو ہر دم	

عقبی بوسه لب شیرین فرو ختم	دنیا بہ الفت بت بی دین فرو ختم
قسیم بند و ملکیت چہن فرو ختم	در کینفس باغیہ روی و خصال او

ای سرو ناز من بخت سبزه عارضت	کجاست از بهشت یا چین فروخته
والله بعارض و در دندان تابدار	ماه منیر و خوش پروین فروخته

دیدم چو دست و پای خاوارش احمد
 قوس قزح بناخن بنگین فروخته

تو چه پر سره ز حال بجز انغم	زندگانی شد آفت جانم
هر نفس حال من در گونست	گاه خندان گاه گریانم
ای سلمان چه مصلحت گویی	کافر زلف برو ایما نم
مایه عمر شد زلف ناهق	اختر از کار خود نشیمانم

هر چه کرد احمدی خطا کرد است
 عاقبت حال او نمیدانم

یک جام می لعل بده دست تو بوسم
 من خون جگر خورده میرانشتم
 ای خال رخ یار چه آشوب جهانی
 زخم حکرم تیر تو از لب نگذار

یا قوت لب ز کس مست تو بوسم
 تا نقش کف پای خالست تو بوسم
 سو دای تو دل برودت تو بوسم
 قربان کمان تو شوم شست تو بوسم

صد بار تمیمن احمد از یار بگوید
 بر سر و قد و کاکل و ارست تو بوسم

چشم بر روی که نشین عشوه گر گشته ام
 داغ حسرت گل کند از استخوانان شمع
 روز و شب آرزوی جلوه شیرینک او
 پیچ از آمد و رفت نفس هرگز نشیم

بچه آینه بجای خویش حیران بوده ایم
 از لب عشق جهان سوختن ز فرسوده ایم
 بر در ویر و صرم پیشانی خود سوخده ایم
 راه هستی و فنا و یک نفس پیچیده ایم

دست با افتادگان بگذشت دست فرکار / کبیر بر فرشتش تو کل بر زویم آردم

میدد روزی سان روزی چرا فکرش

این سخن ای احمد مایه بار تا فرموا

دل من می برد از طرف او امن چه کنم / مقدمن آه شود صرف هر امن حکم

گفتم از کجاست لطف تو مرا بر روش نماید / گفت این فتنه شد از باد صبا من حکم

گفتم از کسین سمار تو بیار شدیم / گفت بروقت رسد فیض شفا من حکم

گفتم آخربره عشق تو جان باید داد / گفت این خوبی اخلاق شما من حکم

گفتم ای شوخ چرا قتل کنی عاشق را / گفت در دنیا نیست با من حکم

گفتم آخربه شود حال من خسته ترا / گفت هر چه که نصیب است ترا من حکم

گفتم از احمدی خسته مشور و کردار / گفت مفقود بود مهر و وفا من حکم

درین زمانه کسی شناسائی بینم
 بدو رجاءم تغافل چه کنی ساقی
 شمار قیمت یک بوسه کی تو انم کرد
 چه غافلانه نشستی بیایا زاهد
 مریض عشق تو ام زود رس سچاوم
 موافقت چکنم بازمانه سرکش

نشان الفت مهر و وفا نمی بینم
 بریز بادیه که دور لقبان نمی بینم
 مساع هر دو جهان با یاس نمی بینم
 تراز بادیه کشان من جدا نمی بینم
 سواهی دست تو دست شغاف نمی بینم
 که هیچ کار از دست جفا نمی بینم

چه فکر شعر کنم احمد درین دوران

حواس و بوشش و ضرور با بجان نمی بینم

گرازه نبردست رسانی شرف بهم
 تا جذبۀ دو دل شود لطف عیش نیست

دارد که کف تو بسان صدف بهم
 آید صدای خوش شو کف کف بهم

از کشکان خویش چه باشد مجادله	مژگان تو بکنک کشیدت صفایم
اگر آرزوی شاه معنی ترا بود	سازی جو خوش خود یک طرفیم

زین راه تنگ بود گذر سخت احمد	
دست مدد رسید ز شاه نجف ایم	

بوی وصال میرسد از هر طرف ایم	مطرب بیار زودی و چنگ و دف ایم
خورشید از نگاه تو دارد شرف ایم	بر روی مه ز رشک تو آید کلف ایم
ای شاه حسن کز ناز و اداسی تو	آید برای برون دل صفایم
گر بخت کار سازد و کار ما بود	تا او امن بر او رسانیم کف ایم

کی میکنم بعل و گهر ناز احمد	
دارم بدست پاره چندین خرق ایم	

ای مریم زخم جگر و رحمت جانم	عشق تو بدل دارم و کفتمن نتوانم
فی صبر بدل دارم و فی تاب و توانم	بر بوی وصال تو مگر زنده بمانم
از درد فراق تو چهارفت بجانم	واقفانه ای بختب از سوز و فغانم
سودای سبز زلف تو دارد دل نادان	آخچه شود حالت دیوانه ندانم
دیروز شریک همه سار تو بودم	امروز چرا رنگ کنی یار همانم
ای ساقی کلفام مکن در خردار	شب شب صحت پر یاز و انم

ای احمدی از خود نشوم گاه نمایان

چون نشدمی در سخن خویش نهانم

تاریخ صبح وطن

قدردان سخن امیر الهی	رونق انزای سندان عظم

داود تزیین از نگاه کرم	چند اشعار حسن کرنا تمک
فکر تاریخ کرد یک عالم	شهره حسن انتظامش شد
احمدی هست از خرد و سالتش	
گفت دل یار کار سی عظم	
میدهد و امن چشم تو گواهی از خون	کر چه ای قائم سر از خوابی از خون
که بیاید بسرش اسیر شاهی از خون	کشته تیغ تو دارد چه مباحی از خون
پای خود پس نهد مرد سپاهی از خون	عاشق از تیغ جفا تو بهر اسان نشود
در دل او نبود خوف الهی از خون	میرو تیغ بگفت قائم از جوش و خروش
بیر تحریر الم ساخت سپاهی از خون	دل من بسکه غم شاه شهید آورد
سیر بر کن نشود تیغ سپاهی از خون	خبر ابر و توتش نه خونت مدام

قطره اشک نشد احمد از چشم روان

بلکه هر نخت دل من شده راهی از خون

باشد چگونه سازش طوفان و استن

بشکست ربط دیده کریان و استن

وارم دلیل سرخی دامان و استن

سیلاب خون دیده من بسکه شد روان

رخشان چو لعل بود بر کان و استن

هر نخت دل که آمد از چشم تر بر روان

ای احمدی ز فیض جنون گشت آشکار

ما را نشان چاک کریان و استن

شمع شبستان من عارض جانان من

عارض جانان من شمع شبستان من

چاک کریان من صبح نمایان من

صبح نمایان من چاک کریان من

سینه آتش من ده مجمر سوزان من

مجمر سوزان من سینه آتش زده

منظر و حسن تو دیده حیران من

دیده حیران من منظر و حسن تو

قطره خون آید بر سر مرکان من

بزم مرکان من قطره خون آید

زیر بغل شد نهان دست عصیان

دو فقر عصیان من زیر بغل شد نهان

احمدی ایمان من حُب شه اولیا

حُب شه اولیا احمد ایمان من

وی بهار چمنستان حسن

امی گل عارض تو شک چمن

ختم شود پیش تو سرو گلشن

ارف قامت تو کرمیند

خجل از کیوی تو مشک ختن

منفعل از رخ تو صحر فلک

چون شریا آوردندان روشن

لب تو چشمه آب حیوان

چون زوی بنجه کردون افکن

بست صد جان کف عزائیل

تا ابد حامی اعظم باشی	عرض دارم ز تو ای شاه زمین

احمدی حُبت تو ایمان دانند

کن بسویش نظر سیری به حسن

زیم صبح سلام با آنجناب سان	ز پایی و شرف ووش و لیا جهان

فلک رکاب ملک با رکاه و قطب زمان	بر و خدایش نرسد هشت و خده خروان

بهجوم نجوم و زرار استانش را	اگر حساب کنی در عدد بود کیسان

کجا بطق تو شاه اقصا حدش رسد	اگر چه اقصی دوران خویش شد بحان

وقار عقل و کبریت بندش کاست	تهی ز دست نوازش شد ند بجز و کان

چو دستگیر جهانی بهمت عالی	گرفت نام تو شهرت بدستگیر جهان

چه ممکن است کند احمدی تنای تو	سزد که وصف سازد خدا انس جان

قطعه تاریخ تولد و خردندیم الدیوبند	
ندیم دولت جاوید اعظم ز مهر فیض شاه اعظم زهی سبرو گلستان سعادت چو گردید از حساب فضل خالق	که حسن خلق او را نیست بیان بماند تا اید چون ماه رخشان که شد بر قامتش صد سرو و قرمان نثار از نخل امیدش نمایان
بجسم از خرد سال ولادت یکفنا نور چشم و درخت جان ۱۳۶۸	
قصیده رتبت شامی فرزند سر نو اسلم علی مخاطب اندر باد	
سر فنیست مصراع عالی مستان خطابت بجار ایدر بساور	پنجشش جو عاتم بدانش چو لقمان که شک اسم برت از جوق بریان

سزاوار تو هست گه پایال و نوبت

که عالم نوازی بانعام و حسن

چو شاه فرنگ و شه عظیم

ز تو خوش جانچه ز آصف سلیمان

ز رشک تو در یون و سالباهن

تیره پرده خاک شستند نهان

دل تو بود بحر متواج بیت

سکف فیض بخش تو چون ابر میسان

بچشم سخایت و قاری نزاره

رره سحیم و الماس و لعل بدخشان

نه تو رام هستی بجان سوری رام

بخش خلق خوشت رام بر عیس و کیوان

عجب آنکه با این همه جاه و ثروت

قصوری ندار با خلاق شایان

نکارش نمایم در مطلع خوش

که بزم نشاطت شیک کلستان

ازین جشن راجه گرن راحت جان

تبی دست ز روار و ز روار هر آن

چنان محفل عیش ترتیب دادی

که از دیدنش گشت زیره پشیمان

چو باره در خنده شد شاه عظیم	در راه یوارش برزم تو همان
بمنزنین این مجلس بادشاهی	بخوردند غم قوم مند و مسلمان
بکثرت چنان شد قنودین روشن	فلک کرد و نجوم نهان بر دمان
مبارک تراشادوی قره احسین	کز و چشم و دل است پر نور و شان
سلامت بحیث خویش باشی	بدین بیان که در اسرار باو نشان
بشن بر همه او منوعاً فقط باد	بفرق تو ظل کشن باد بر آن
نیز دشمنان تو از تن جدا باد	پیاپی برنگ سیر کو سفندان
پختیش تاریخ این جشن عالی	چو زلف بتان شد خیالم پریشان
میجاشن هی از چرخ فرمود	که از نوزده صد چهل و هشت کم دان
ز فرودوسی و المیک ز بهر عمر	از خاقانی و انوری و جز شان

وگر شاعران را کجا است امکان بر آورد و یک دوز در یابی عمان	نیاید صفات نو در بند تحریر مگر احمدی و صفت از صد یکی کرد
باقبال آن از تو امید وارو که قدر سخن می شناسی چو سخن	
کی بود سحر چو لاله زار سخن پاؤکم یک ز غزال و ستار سخن ریشک افزای ابرخیم روشن بشت باشد ز غزال و بیچ سخن غیرت افزای ماه چرخ سخن چون یک نیم کنجدی روغن	آتشین بار کل فشان چو چین شوره مفت است و تپه بود گوگرد آتشین نغمه های کوهر ریز شوره یک ده نیم گوگرد حبلوه با تپاب آتش باب شوره ده بیچ نیم گوگرد است

میتوان کرد سیر صد گلشن چار انگشت گیسو و پنج آهن بشنو این نسخه باید گیر از من خمس آهن زغال یک حسن	از نماشای نلد دستی بفت شور و یک و یک گرد احمدی گره ای گل ریز است شور و یک ده سه نیم و یک گوگرد
شوره صاف و آهن شفاف وزن و اندازه لازم این فن	
غفلت با کجست چه تازه بنویس گوش کنی صدای بمو تازه بنویس شوق تو هست بمو تازه بنویس اول و آخر است تو تازه بنویس	جلوه یار رو پرو تازه بنویس پنجه گوش کن برون بوش تو ناشو فرد محو جمال تو نقطه عشق تو کرد بخیر هر نفسی رسد صد رنگ جهان شود فنا

صدی سخن احمدی مکر باعث در دستر مشو

گر سخن خوش است کو تازہ تازہ نو

شد پسرخ برین تاج فرمان

ازو بدید حشمت سلطان مدینه

باقبہ نورانی ایوان

نسبت نبود مهر جانتاب فلک

از روشنی شمع شبستان

هر شام شود محفل افلاک منور

شد رشک ارم از تو بایان

ای سردر زمان گلستان

ای شاه ام احمدی خسته جکرا

از لطف نما سیر گلستان

از تقدیر و شغنی شده گنجینه آئینه

دار و خیال رویتودر سینه آئینه

میسوخت همچو شمع بر آئینه

دید می اگر بسوی خورشید از نگاه کرم

باید کجا در سسکی از پینه آئینه می خیرت کر شده لوزینه آئینه وار و چپ کوزا بد در پینه آئینه	پیوند مشکل است اگر دل شکست یافت از فیض بر توب شیرین آن بکار از تاب تشین رخ او گر نسوخت
کرد ممال نے بدل صاف احمد کی می ہند بخاطر خود کینہ آئینہ	
روید از پر ذره خاک مزارم لاله بر خاک در رنگ بچشم گشت بر تخاله ماه تابانست کو یاد میان تال سرو خوابد کرد در چشمک چون تال کر چه پروم سفیر مہ سخن چون تال	خون شدم از داغ بجران بنیاد نال دور شو ناصح که از تاثیر آه گرم من نیت شمع عارضش در حلقه زلف سنا تجبه و نیاید با هر که گرم خستلاط مرد فانی احمد هرگز نمیدار طبع

بدریا چند دارم عشق تو پوشیده نشسته	نگاهی میکنم بر رویت و زود دید و زود
نظر کشنگان چون برق که چند چند	که جان او انداز تیغ چهار نخبه نخبه
نه ابرست ایستاده باشد چرخ زدن آسمان	رسد تا چرخ و دوا آهن چیده چیده
خریدار متاع نیک در بازار هستی	بغفلت عمر گذرانی چرا خوابیده خوابیده
اگر صد بار هم رانیم فکر خام دنیا را	رسد بر خاطر ما چون کس که دیده کردید

به کلزار جهان ای احمدی کدیم غایبم
 بر ناک لاله دل دارم بخون غلطی غلطی

نعت شریف

ای انکه تو نبی مطلع انوار الهی	کردید دو عالم به ظهور تو مباحی
شد هر که نبی معجز بود بندش	حق کرد ترا محسب مع اعجاز گاهی

یک پایه تحت تو بود عرش معلی	در ملک نبوت بمرتبه افرشاهی
نازل چو شد از نام تو فرمان بست	نگاه تو کردی همه امر و نوای
گویسنگ لایق بود وقت نمودن	هر سنگ و شجره را و بصدق تو گویا
خلاق جهان بود ترا اذن شفاعت	کلی امت خود را تو گذاری بی بتی

بر احمدی از لطف و عین نظری کن	
در هر دو جهان غشم زدگان تو بنا	

جان من با وفای تو رسول عربی	قرب معبود و لایق رسول عربی
گر زمین را شرف از چرخ فراید عجب	که شدش فخر ز پای تو رسول عربی
همچو خورشید در شان فلک تامل	نوره خاک رسالت رسول عربی
مرغ روح همه جن و شب و حور و ملک	میزند پر بهوای تو رسول عربی

احمدی را چه خطر روز قیامت کہ بود

بر سرش خست لوامی تو رتول عز

بہر نفس گرم شتابت تو ہم میدانی

عاقبت روز حسابت تو ہم میدانی

تو وہ بچاک نقابت تو ہم میدانی

خرف و دوریہ آبت تو ہم میدانی

زندگی موج سرباست تو ہم میدانی

کر کذاری قدم از دایرہ حد حساب

ہمت مرک مکن گاہ براہل عرفان

کر کسی در سختم عیب چہ غم است

احمدی سیر و تماشا جہان با بگذار

کین ہمہ عالم خوابت تو ہم میدانی

ہرگز نہ سر بر آرد برق از سحاب نمی

جان دلوہ اند نمی در اضطراب نمی

کر شعلہ رو نماید رخ از نقاب نمی

ای سنگدل چہ پر احوال سقراران

شد فتنه مانمایا در چارسوی دوران	و اگر دن تو ظالم چشمی ز خواب نبی
بی رحمی ستمگر تا انتها محشر	گر در شمار آرد کرد حساب نبی

امی احمدی حکوم بر داین متاع صبرم	
حسن نک نبی رنگ شراب نبی	

چه خوش باشد که منت میرگر شود تا	دل اگر از مشرب برتا بدبار احسانی
ز آبادی مرا خوش منماید پشت و پیرانی	تماشای جهان کردم بخوابم شوکت و شانی
دلم بر روی نهادی بوسه از لعل شیرین	درین داد و ستد قائم ندر عهد و پیمان
مکن از سایه زلف پریشان و رم ای جانان	کز حاصل شود جمعیت خاطر پریشانی
چرا بهره او ای مریض عشق میکوشی	کجا باشد قریب الموت تا شیر و ربانی
دل از زنگبار کاگلشن بیرون نمی آید	کبکفرستان گرفتار است از غفلت مسلمان

اگر از فیض عظم زمین نمط شوق سخن ^{شد} باسانی و بهم ترتیب یک سال و بود

گذشتم احمدی در خدمت اهل سخن اکثر
ندیدم همچو عظم نیکه منصف سخندان

تا درون دل بی صد بهار زندگی	کن بدایع عشق دل را لاله زار زندگی
تا بود در چشم تو رنگ خمار زندگی	شاه معنی حضور تو نکرد و جلوه کرد
و امی نادانی که دارد اعتبار زندگی	کینفس این رنگ عالم را نباشد لغت
میرود از دست تو بر باد تا در زندگی	زاهد از سبزه کردانی چه حاصل میشود
خاطرش دارد سیاهی از غبار زندگی	شیخ باروی سپید خویش می نازد
یا حسرت است بهر افغان زندگی	چیه او نمیساید و ام پر کمر و دعا
خبر سخن و کبر نباشد باده کار زندگی	احمدی کبذار از خاطر هوای مال و زار

تغافل نیکی در بھارای ساقی	رسید موسم گل می بارای ساقی
کجاست جام می خوشگوارای ساقی	ز عکس لاله خان لاله زار شد محفل
ز فیض عام تو لیل و نهارای ساقی	چو دور شمس قدر دور جام می خواهم
که دید کاشن عمر دو بارای ساقی	خوش آن دمی که بیدار کز خاک بگشت
و م نشاط غنیمت شمارای ساقی	چه اعتبار برین دم که در تہ و بالا است

رسید واروی جان از تو احمد دار
رسید جان لب از انتظارای ساقی

از پرده برون آیم درون جلوہ نما	ای شمع دل افروز ندانم تو کجا
در چشم دہم جانتو یک لختہ ساقی	من چشم بر اہم تو کجا جہت جانم
در دیدہ نیاسی مگر از دل نہ جدا	من طاقت نظارہ حسن تو ندانم

بهر لفظ بزرگ و کرافسون تو باشد	کیچانہ قسیدارتو مقرر ہجہ جانی
بہرنگ و شہیم تو نباشد بدو عالم	نامہ سر بوی کل و نازنگ حنائی
تا بچرخ کلک گوشہ خود را بر ساغر	کیبارا کر چشم عنایات کشائی

ای احمدی از ہمدوم خوشہ غافل
 بر خیز و طلب در بعل خویش نمائی

دھی بر حال زارم مہر با خواہی نیا	تسلی بخش جان نیم جان خواہی نیا
بگفتم ای قدر انداز دست از خون پاکش	بگفتا کشتہ ابرو کجاں خواہی شدن یا
بگفتم کفیس ای شہسوار من غبارش	بگفتا ہر کاب من و ان خواہی شدن یا
بگفتم نیزہ مرکان چہ پرین کشی ہرم	بگفتا سر فرارزد و جہان خواہی شدن یا
بگفتم باز ای احمدی از صحبت ندا	بگفتا خادم سر منخان خواہی شدن یا

سیرمیرا قمر رخا خند در دهان کستی هر که شده آشتی نامی تو گشت بدل فدای تو چشم تو آفت است کل لعل تو بطل مثل تو رشک کمر خان نیست بگلشن جهان	قبر و راز حقیق که از شمع جان کستی سر برید بی پای تو روح روان کستی روی تو یک شکفته کل سر و جان کستی چون نهی خود نشان غنچه دهان کستی

حسن تو شهره زمان نام تو در دهر زبان
 احمدی از تو نیم جان مایل جان کستی

اگر داور می نال برای چه می کنی بیل و نهسار مایه عمر تو میرود ای شیخ بنجر خیر از حال خویش دار هر چه که در نصیب تو باشد همان رسد	بر جان خود و بان برای چه می کنی محسوب ماه و سال برای چه می کنی بیهوده قیس و قال برای چه می کنی ران بشیر منجیل برای چه می کنی

ای احمدی بر ازیق خود عرض عال کن از نندگان سوال برای چه میکنی	
نمیکیرد مضمندی برام چته تقیینم بودم سم چون کا غزنه پر و بر باد موشل خشک بر گ عجب سا بهوی نافر جامم بهدم	چه باید کرد این ناکام چته بودم مرغوب خاص عام چته بغیر از رشته صبح و شام چته که هر دم میکند بنام چته
چه حاصل احمدی بگذار از دست غمی از روی یک دو دوام چته	
شاه ترا مبارک عید صیام باد از فضل حق تعالی عمر تو باد و آرزو	سامان عیش و عشرت عمر شام باد پشت پناه دولت خیر انام باد

هر دم بتوصد نوید با و	فسرخ برخ تو عید با و
عمر تو شهبازید با و	بادولت و تاج و تخت اعظم

تاریخ حسب فرمایشن جوهر

بنظم و شرح خود فرموده نشا	چو جوهر جوهر خلاق منشای
که منظور همه حساب با و ۱۲۶۸	نمودم فکر سالن با تفهم گفت
یک ر بود و هزار سودا	در دوا چه دوا کنیم در و
از بهر خردا کن تو فردا	کار یک ضرورت است امروز
رخت سفر زوار فنا بست در بقا	مردی خلیق شیخ فرید خدا پرست
آمدند ابرو خنده جاوید کرد جا ۱۲۶۵	تفتیش سال رحلت او کردم از خرد
نجیب گشت جوهر تیغ زبان مرا	شد اعتبار آفت و سوان جان مرا

سر تا پندیده در که ز فرمان شما	کز ازل شد جان و دل هر دو حساستما
ای شمع روی تو روشن چراغ پندار	شد منور از نگاه تو ایام با پندار
برگز برای خویش نه لعل و گهر طلب	باشد متاع نیک قوت علم و بند طلب
چمن بیاد شد و بو یا سخن قیامت	نسباب رفت و آرزوی سخن باقیست
نه جام و شیشه و ساقی نه سخن باقیست	مگر صحبت یاران با سخن باقیست
برخی ز خویش دارم و از غیر هیچ نیست	هر مو برای ریش سخن همچو نشتر است
دل در پیش چو بسمل و جانم طلب رسید	سینه ز سوز آتش سخن بحر تو بحر است
شمع روی تو دیدم هم بوس است	جام الفت کشیدم هم بوس است
از زبان تو ای خلیق زمان	گفت کوی شنیدم هم بوس است
عمارت بنا کرد از فضل حق	چو شهزاده لایق تاج و تخت

سندش خجاستم از فلک شد ندا
 دو دایسم ز آسمان بکذشت
 هر صبح بروی شمه خاور نمازد
 هر شاه بآرایش فر نمازد
 مبارک جشن خط تهنیت باو
 فروخت باو عمرو دولت و جاه

که ایوان و لچسب محمود نخت
 همچو شیریکه از کمان بکذشت
 هر شام بنورمه و آختر نمازد
 این سبده با عمرش داور نمازد
 دولت باو ایدامی عشرت آباد
 بحق غوث اعظم شاه بغداد

تاریخ ولادت فرزند محب علیخان منشی

درین کلشن چو گل خسار آمد
 مین میلاو آن فرخنده طالع
 آخیر ماه صفر چارشنبه که رسید

که آب و رنگ بر گلزار آمد
 سر و شم گفت بر خور و آید
 بعد نشاط دل خلق سو باغ کشید

۱۲۶۱

۱۳۵۱

بغا فلان طرب کی سیرین ^{بخت} آید گوش چشم ملک لطفان ^{بدر}

تاریخ شادی دختر حاجی بر ترضی صاحب انوار ایش ^{عزیز}

طہور شادی نور البصر مبارک باد

بحق احمد مختار و آلہ الامجاد

قران اقدس شمس و قمر ندیم داد
۱۲ ۶۳

چو سال جشن ہم ایوش از فلک جستم

عمر و جاہ تور روز اسفرون باد

عمید قربان ترا ہمایون باد

و سبدم خوار و زار و محزون باد

ہر کہ بدخواہ تست در کیستے

تاریخ

در جهان مایہ نشاط اغرود

کہ خدا چون ندیم دولہ شد

جلوہ گرماہ و ششتری فرمود
۱۳۶۴

از سراج آسمان سالش

حساب ایش

خوشناما سجده بی چون بود	کرد حاجی امام بخش ایجاد
احمدی خواست از خرد سالش	شد ندا خانه خدا آباد
صد شکر که منت نکشیدم ز خلائی	بر کار من از لطف خدا شد چه بجا شد
در چشمه دل بود عیار یک ز عری	چون چشمه خورشید صفا شد چه بجا شد
بر مرکب آبی چه در شان قمر آمد	گردون لب و زبان تعظیم بر آمد
صد شکر که آن جان جهان از سفر آمد	زیر فلک آباد نی عالم نظر آمد

تاریخ

چون ز دنیا گذشت ریشم جی	گفت بر کس که نیک خصلت بود
خواستم سال انتقالش را	غمم به چاره با تقم فرمود
خانم نام عشق عالم سوز او بر یاد	انگری در تو و ده بار و گویا او قناد

کین عمارت خراب خواهند	بهر تعمیرین چسرا گوشه
باز روی فراوان ز پرده رخ نمود	بزار شکر که امر و ز شایه مقصود
در حق نشسته سرانجام خرابی دارد	و عده و این دول رنگ سزا دارد
که سگ عو عو کند کوشش بر زو	نه مرد است آن بغوغاشی سیزو
ششده و بقا و و یک افرو و خور شمار	حرف قرآن که در دست چل و هم شمار
احمدی این مرز بر من از کتب شد اشکار	ششده و ششده و ششده و ششده

تاریخ شادی اعظم

قلک کرد و لو نوی اجم شمار	چو شد که خدا نو جوان شهر بار
ملک گفت شمس قر شد دو و چا	سن شاد و پیش احمدی فسر کرد

۱۲۶۴

تاریخ حسب فرمایش دید

قسم کرد یک نسخه جان شعر

نداشت ترا زوی او زان شعر
۱۲۵۹

شهر فی از مغلستان در آورده

هر زمان با دایم صد سهرو

جون جولائی کشت و ماه پشمبار

سالیان سه صد و شصت و پنج ایام

میکنند اشکار لیل و نهار

بطرز پسندیده و طوفان

چو تارخ آن احمدی فکر کرد

نقد دل آورده ام نزد حضور

« ای عجم اسم بن و زبان

جنوری فیروزه و مارچ و اپریل

ماه اکتوبر نوامبر و دسامبر تمام

صبح خسار و شام زلف یار

حسب عزم این جناب والا

در آمد شور غم تا چرخ طلسم

نداد کل باغ مقدس
۱۲۵۴

ز دنیا فاطمه بیگم گذر کرد

چو بستم از خرد سال و فالتش

بدان ماند که چشم از و خورند و سی یا گیت پناه عالم از فضل جن جناب غوث اعظم	کشیدن در هوای تند حق امی زینت تاج و تخت اعظم صد جتن بسوس ممنت باو
تاریخ جلوس اعظم	
سند استرجه شونگیم بنده احمد جلوس اعظم	انتم ملک زمین عالم با تقیم سال جلوسش فرمود
تاریخ نکاح اعظم	
جنوبه انجنین شکست شدند عقد نکاح اعظم ۱۲۶۳ سلطان تخت اعظم فرمانظر بحالم	کردنوا بس چواند بهر نکاح احمدی کرد تلاشش سانش امی قیضه شمش عالم فرمانظر بحالم

تو آفتاب تابان من دره پریشان	از روی مهربانم فرمانظرب کالم
کریم الدین احمد خان بسا اور	نگاه بی کن که ما هم آشنا ایم
خدا دار و ترا در حفظ حشمت	اگر خواهی نخواهی خوشتر کنایم
بر آن شیرین لبان باشد براتم	آباد شد حسرت آبجیایم
شکر الطاف تیرا عظم	کی شود از زبان ذره بیان
آفتاب سپهر اقبالش	تا ابد باد و در جهان خشان
سیل ناکشته وان بر بر سمل از خون	سیر تا حال نشد خنجر قاتل از خون
نه بر ویش که بچشمان قهر پریشان ^{این}	برای کشیدن عاشق چیتیز خنجر شست این
مردم آسیند گرد و مال نخس	بچو مهند و زنان که بر سر کین
از نوید آمد جان جهان	مشغول شد بهر استقبال جان

تاریخ شادی سالار الملک بهادر

چو شد که خدا باز سالار ملک	او اتمنیت کرد عالم همه
نش از فلک خواستم شدند	که پیوند جاوید خورد شد و همه ۱۲۹۴
رو سپیدی ز نو سیاهی به	صبح فقرم ز شام شاهی به
جلوس بیمنت بر تخت شاهی	مبارک باد از فضل الهی
درخشان مهر اقبال تو بادا	بماند تا زمین بر پشت ماهی
خلق که مفضل و زردار اندکی	صد تشنگان و شربت و تاراندگی

دیگر تاریخ صبح وطن

چون ای سر عظیم والا کهر	قدر دان جوهر کاسل نهر
از برای یاد کار روزگار	طبع زاوشا عبرت ان پندار

یا الہی خانہ اشش آباد بود	از نگاه لطف خود ترتیب داد
یا دوکار اعظمی آمد ندا ۱۲۵۷	کرد تفتیشش احمدی سال بنا
تاریخ بمظفر علی خان فرمایش عزیزی	
شود با کمال سرور و ظفر	مبارک حضور تو عیب الفطر
مظفر بود گفت با تفرغ غیب ۱۲۳۲	چو از سال فتح تو کردم حسب
مشنوی از طرف میرزین العابدین خان فرزند رکن الدوله بجا آورده حضور اعظم	
کنند عرض احوال عرضی گذار	زبان قلم بعد انکسار
سخن کن بفرق سخن ان شمار	الا ای سخن معنی نگار
ندانم بجز قدر دان سخن	بلند است از چرخ شان سخن
که تو ایست معنی شناس	ازین رو به سادم سخن ز اساس

سخن در جنابش بود سبب بلند

جهانست از بذل تو کامیاب

چنان از گفت بیخ و ریاریان

تو می شاه اعظم منم خاکسار

ازین شیرای شهر کامگار

چو شد رحمت رویه بچسبید

نی خسرج دیگر نه دام و درم

رسیدم حضورت بروی نیاز

سبکته شوم تا ز بار گران

دعای منست این پروردگار

که فکرتش بود بهر معنی کند

بود ذات فیض تو همچون بحاب

بود قطره هفت قلزم ازان

توئی مهربانان و من ذره وار

بی شادی دختر خاکسار

مهیای سر انجام کردم بکده

مرا هست از شاه چشم کرم

و کرا از تصدق شوم سرفراز

کزین فکرتش فایده تمام چون گمان

بجز محسوسه و آل کبار

سردشمنان زیر پای تو باد	شود باینه عمر و دولت زیاد
	نمودم بحسب ادب مختصر که ایست آداب گذشته بجنور عظم از طرف مبارک النساء بکیم
حضور تو ای شاه دریا تو ال چگونه حضور تو حال تبا کزین هر دو شد خاطر م ریش ریش مستیزه قوت و لباس و مکان بجانم و بال است لیل و نهار صغار و کسب از جهان بر فراز	کنم بعد تسلیم اظهار حال زیمه ری چرخ و نخت سیاه کنم شکوه نخت یا نخت خویش کجا همسیر من بود در جهان علاوه تقاضای بروام دار ز فیض تو ای شاه عالم نواز

چشم از کثیران عظیم منم

حضور تو به سران آدم

تقاضای میراه سنگب منم

منم مورسان قیمتش کوه سان

بوی قطره بلکه زانت کم

بجز استانت ندارم امان

مگر این کنیز است امیدوار

بها لمراد است شود باروا

دعای مبارک همین صبح و شام

منشکر کردم حمد عالم منم

ز نقل مکانها جان آدم

مکان گرایه بود مسکنم

بصد هون بود قیمت آن مکان

مگر پیش تو ایستادم کم

توئی مهربان و من ذره سان

سرافراز فیض تو صد هزار

بحق محمد و آل کبار

بود و جهان عظیم مادم

بارتانی از طرف ایضاً

زبان قلم بر چو تاب و توان
 مگر عرض احوال این خاکسار
 چو از فضل خستاق جن و بشر
 رسیدم بگلزار شک ارم
 چنان میرم بچ میسر مکان
 ز دست تو الی تو خوشن جهان
 ز دو سیم و لاس و لعل و گهر
 ز تو هر که صد خواست داد هزار
 مگر چه تو نگه بود یا غریب
 نیسان گزناک و پسران

که آداب کورشش نماید بیان
 گشت از آداب بوجه انگار
 مرا بخت سپید ار شد را بهر
 چو کونتهی دست و امان روم
 که یکدم مرا نیست امن و امان
 مگر ناخوشش و مضطرب بحر و کان
 نداد و سر منو حضورت قدر
 بود روح حاتم ز تو شرمسار
 تشد از و رفیض تو بی نصیب
 که بودند با شمت و ناک مال

بانه کفتمار من سبب ربان زد بود در همه خاص عالم که بر صدق گفتار من است و ال نه آن قدر بود که یک و اندر شود عمر و اقبال تو بیشتر	الی عشق نال نوال تو سبب نه از من فقط سر زنداین کلام چو خوش گفت سعدی فرخنده حال صدف را که بینی ز دور و آنه پر نمودم سخن برد عا مختصر

از طرف بی نصیبی

کنم حال تر قسیم پیش حضور بداک سخا شاه اعظم تو همه خاص و عام جهان کامیاب نیک خوازه کار اعلی منم	تقدیم تسلیم پیش حضور سرور از ان عالم تو ای ز بدل تو ای شده عانیجاب کجی از سلطان اوسته منم

بجز نشه کجا عرض حاجت برم	که مملوک این آستان و دم
و بالست بر جان یکی و ختم	چی شادایش نیست و ام و دم
ازان سو تقاضای شادوی فزون	ازین سو بلب است غیر سکون
که از م ازین فسکر لیل و نهار	به شب خواب دارم نه روزم و تار
چکوبید ازین بیشتر خاکسار	بود و وقف حال پروردگار
اگر شاه سازد بجام نظر	سبکدوشی من شود سر بسیر

فزون تر شود عمر و قبایل شاه

سیر عاصدان باد پامال شاه

انه طرفت برمان الدین جمع دار

بعد از آب کور نش و تسلیم	میکند عرض خانه زاو قدیم

پیش روشنندان بهر نظیر	کمی بود عرض حاجت و تحریر
مگر از بهر خاطر مضطر	میشود عرض حال واجب تر
کبر سن دستران بی ماور	کوه سانسد بار جان پدر
تا بود سر بزیر سنگ گران	غیر بخش کجاست راحت جان
آب و خورما گوار می آید	تا بخاطر قرار می آید
در حضور تو ای جهان پرور	بهر شادی دو جوان دختر
چند عرضی رساند این کمتر	عرض هم کرد از زبان اکثر
عالمی از تو تو کام می یابد	کمترین رسم امید دارد
بسکه از عرض بار بار خویش	ترس دارد دل عقیدت کیش
اگر کنی یک نگاه لطف و کرم	دفع دو بار میشود ز سرم

بِحَسْمِهِ وَأَلَمِ الْأَعْجَابِ ،

عَمْرٍ وَجَاءَ تَوْرُوزًا فَرُوزًا بِأَوَّلِهِ ،

أَزْطَرَفٍ مَجْرَسٍ سَعِيدٍ أَوَّلِي ،

میکتم در حضور بحسب نوال

دست فیض تو ابر نیاست

مسدود بود منبع شفاق

گشت بسبب عالمی سیراب

بردم دست بار آورد غم

تا بر سیم دور و دورم

پیش ازین دورم نشسته

بعد کورشش گذارشش احوال

ذات تو آفتاب رخسار است

عظیم مند افضل آفاق

از سحاب غایت زوآب

بهر شادی خواهران مردم

قدرتی فی که کارشان بازم

بن در خاک کوی دورم نشسته

سایلی از دست نشد محروم	یافت آنچه که بود در مقوم
کن بجایست تصدق سکر کار	تا سبکدوشش من شود زین بار
عمر و جاه تو روز افزون باد	بمحمد و آل الامجاد

از طرف راجه اندر پهاور

بعد تقدیم رسوم نسیم	عرض احوال نمایم ترقیم
چه توان کرد بیان لطف حضور	شد زبان زو بجهان لطف حضور
از قدیم تو به سار جاوید	کلبه ام رشک چمن با گردید
کی توان کرد ز بندل تو حساب	شد عطا نوبت و کبریا ل و خطاب
از عنایات رئیس عظیم	در جهان بسکه سرافراز شدم
سید نوبت و کبریا ل صد	که حضور انبیا فخر است ترا

آن تمنی که بدل میداری

آرزوی دل فسدوی ای شاه

کرد در غیاب شو چه کم حضور

از طرف محمد حسین مدرس

بهر کس در ازل چیزی عطا شد

سخی را در دو عالم بر بلند است

غریبیم مفاسم محتاج و لاچار

چگونه پیش تو احوال از ارم

برایم دستبر نا که خدایت

مقرر نسبتش شد پیش ده سال

عرض کن تا فرس بر داری

یار یابی در حضورت که گاه

سرفرازی غلام است سرور

ترا سالاری ملک سخا است

که از دستش جهانی بهره مند است

رسیدیم بر در فیاض سالار

که از درو فلک است مقیم ارم

نه خست بلکه بر جانم بلا نیست

نگردید است رسم عقد با حال

ازین غم شمع سان شرب بسوزم	نه جز سوز و تپش آرام و وزم
سزد گویم دولت را بحسبِ عثمان	که فیض تو بود چون ابرینان
اگر چیزی بسوی من بسازد	بهستم گوهر مقصود آید
ترا از چشم به حافظ خدایان	مدامی جامی تو مر تفضی باو

از طرف ایضاً به منشی الملک دبیرالدوله

منشی الملک دبیرالدوله	کامیاب شد ز تو خلق الله
ختم بر ذات تو حسن خلاق	دست فیض تو شهر آفاق
معدن جو و عطائی لاریب	منبع نذل و سخیائی لاریب
اندین شهر بسی کردیم	جز در تو نه پناهی و بیم
چکنم پیش تو عرض احوال	شدم از گردش دوران پامال

و در از شهر بدر کرد مرا	آسمان خاک بس کرد مرا
و دختر کبر سمنی بسم دارم	بسکه از ورود فلک تزارم
رسم یک روزه او پر دازد	نیت مقصد و رکه کارش سازد
بجز خدانیت کسی واقف حال	زین الم زندگیم کشت و بال
زوم گاه بدست خاتم	سایلم بر در فیض عالم
عمر تو با صد و هشتاد ساله	باد و ایم ببرت نعل

مخمس در شان خان کفارت نشان

بهستان میر شکرک و او نه بازو	روی بجز منصب ازین سو بانسو
پی خجسته ازین نمایی نگاه بود	بود چون که در حال مجبوری تو

بجز نیت کی سدی نامکنی او

چنان گشته است صهبای منصب	که در چشم تو روز روشن بود شب
باین خلق خشک و صفت نوب	شدی چون ز قلب یک منقلب
عجب حال تو گشت ای بارخوش خو	
چنان سکر افزایش جا به افتاد	که از خاطرات محو شد علم اجداد
چه خوش گفت یک بند و شهر استا	زبان تلنگی و مانم ترا باد
پیروز بودی و ندان و می بودی و ندو	
بمضمون حسن کجا حسن الله	تنظر کن مشو دیده دانسته کراه
تو مفتون زرگشته بحسب دل خواه	اکبوش تو کی میرسد این سخن آه
تو باشی بزردار چون تخم کاج	
تراست خسرو و از زلفه و زر	مراست و بر سخن پای خوشتر

شب و روز روی تو بینم مگر
مگر بر دل تو بود بار صد دفتر

خوش است احمدی با غم فی سمر

چو دیدم عیش این نیای فانی
بیکدم هست که زان چون هوا

بفحوا سی کلام شیخ سعدی
که گفتا در کلستان با او انسی

غرض نقیثت کرنا یاد ماند
که هستی را نمی بینم بقا نمی

نمودم شهرت دیوان خود را
که تا ماند نوای سپی نوای

بیای احمدی ختم سخن کن
بنام سید صاحب لوانسی

بر او بر آن و صحاب کرامش
سلام الله بر صبیح و مسائلی

از حضرت مولوی میراجی الدین بنیاد
حب قفا تکلم شاعر اعظم

شد چو دیوان احمدی مطبوع
چین طبع سی

گستان بهشت رضوان گفت ۱۲ ۶ ۹	از سده افتخار سال آن
از مولوی محمد حسین صاحب افضل الشعر شیرین سخن خان با در اقامت میر محض شاعر عظیم	
از زنی یاد کار گشته ایم	طبع چون کرد احمدی دیوان سال تاریخ و خوشش فی الفور گفت خوشتر فکر احمدی راقم
از حضرت قدرت الله فاضل قدرت شاعر عظیم	
از کلام نخبه و پر کار نظم	احمدی مرتب دیوانی جو ۱۵ پشتم اهداء و در ازان یافت گفت سال تاریخ زنی کلزار نظم
از محمد مصطفی الله صاحب فرحت	
شعر با نیکه هست رشک چمن	کرده چون طبع احمدی منشی گفت کل کرده لاله زار سخن

از میر محمد صاحب ثاقب

رسانید فیضی بھر خاص و عام

چو دیوان خود طبع کرد احمدی

چو گفت مکرر حلاوت بکلام

و بہ لفظ و معنی خویشندہ را

بگفتا و لم خوب شیرین کلام

شعبی تلخ بودم بہ فکر سخنش

از سید محمد خان موسیٰ

گفت با من کہ تو بشتاب بہین

احمدی کرد چو دیوان ترتیب

خرف بہت یاد رنایاب بہین

لفظ و معنی سخن باے مرا

گفت این کو بہر خوش آن بہین

بسر دست نہادہ موسیٰ

از قاور بادشاہ صاحب قدیر

از غایات نخلتہ ز من

کرد چون طبع احمدی دیوان

بیل طبع گفت تاریخش	چشم بدور گلستان سخن
	از حسن علی خان صاحب مختار
زهی دیوان که انشا احمدی کرد	دور مکنون معنی را چه خوش سفت
هدار و چین را کرده با تفت	نسیم باغ دل‌بای جهان گفت
	از مولوی یحیی علیخان ندرت
چو شد سبب بر این هزار افکار	برنگ کل و ل اجاب شکفت
سلس را از سر به پاره با تفت	گلستان خیال احمدی گفت
	از محمد بهارالدین صاحب مروت
صبح زین ایران چو شد روشن نذر	بار سه افضال بار ذوالجلال
بانبیان با تفت شیرین بیان	بار باغ احمدی فرمود سال

از شاه محمد ظاهر صاحب ظاهر مصنف کتاب اصل

کلزار فکر احمد چون جلوه کرد و جهان
شده نغمه سنج عشق آن لبها بر تک لبها

ظاهر مرآت تاریخ آن فرمود و ضیوان با کبان
دیوان منشئی احمد رشک چمن بی حبان

از غلام نبی صاحب عاصی برادر کبیر این عالمین

چو منشئی احمدی دیوان اشعار
برای دوستان فرمود مطبوع

نمودم از خرد و تقشیش سالش
انشاء افزای غنا کردت بسبب

از میر غالب علی صاحب موصوف که در نیولا غالب تخلص فرموده اند

شد چو دیوان احمدی مطبوع
از عنایات رب عرش عطا

از میر حسد سال او باوقف
رشک اهل سخن مین گفتا

از عبد الرحمان صاحب تحسین

که فیضش را بود هر لحظه تقسیم	چو شد دیوان منشش احمدی طبع
خرد کفها چه زیبا یافت ترجم	سن تاریخ اورا خواست تحسین
از قادر حسین صاحب جوهر	
بصد انداز و لطف زیب تمام	احمدی چون نوشت دیوانی
از سرواہ بی نظیر کلام	سال طبعش گفت با تف غیب
از شمس الدین صاحب محمود بندر المتخلص برستان	
چون سازش شد و بها جهان معنون	کردید چون دیوان از فضل خدا مطبوع
در فکرش در شب ال سکر پریشان شد فرمود مرا التف کنج در نو مضمون	
تنت تمام شد	

بفضل مسبب الاسباب

وطفین جناب عرش کاب و محمد مصطفی صلی اللہ علیہ وآلہ

و صحابہ وسلم و یوان فارسی غلام احمد صاحب احمدی المشہور

بمثنی احمدی فرزند محمد اسد الہی خان بہادر منشی معذور کہ یکی از شعرا می باشد

فارسی و ہندی کوی مدراس و مشرف بشاعر و حضور فیض گنج فریاض

عالم المتخلصین عظیم امیر الہند نواب محمد غوث خان بہادر

والا جا فاس است بنظر تصحیح محمد صبغہ اللہ صاحب

المتخلصین لغت و مطبع مظہر العجایب مشہور

بلا نوار طبع شد

غلام جانان صاحب کلاں شہر کراچی و علی گاہ بہار